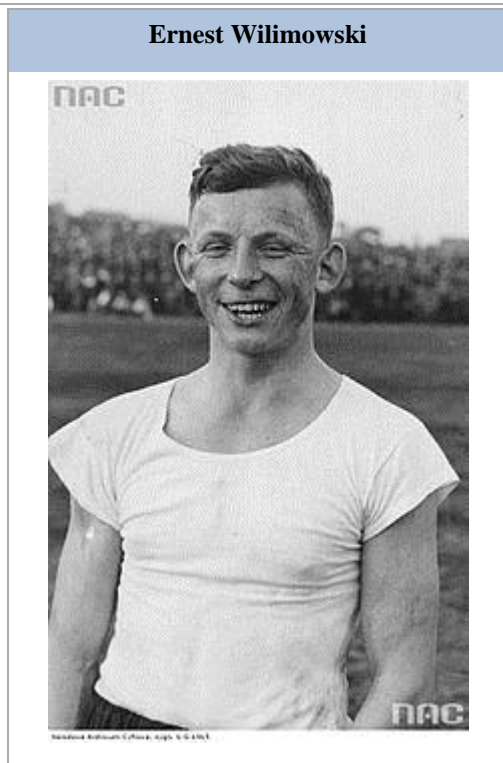

Ślązacy – Ernest Wilimowski

Ernest Wilimowski^[edytuj]

Ernest Otto Wilimowski, **Ernst Willimowski**, przydomek **Ezi** (ur. [23 czerwca 1916](#) w [Katowicach](#), zm. [30 sierpnia 1997](#) w [Karlsruhe](#) w [Niemczech](#)) – [piłkarz](#) polski i niemiecki, pochodzący z [Katowic](#) (sam o sobie mówił, że jest [Górnoślązakiem](#))^[1]. Reprezentant [Polski](#) i [III Rzeszy](#). Grał na pozycji lewego łącznika.

Dysponował bardzo dobrym dryblingiem oraz znakomitą skutecznością strzelecką.

Statystyka:

112 bramek w 86 meczach w lidze dla Ruchu Wielkie Hajduki (Ruch Chorzów)

21 bramek w 22 spotkaniach reprezentacji Polski

13 goli w 8 występach reprezentacji Niemiec

1175 goli w całej karierze^[2].

[Fritz Walter](#) powiedział o nim: *To chyba jedyny piłkarz na świecie, który zdobywał więcej bramek niż miał szans*^[3]. Przeszedł do historii [mistrzostw świata](#) jako pierwszy strzelec czterech bramek w jednym meczu w turnieju finałowym. Rekord ten pobił dopiero [56 lat później](#) [Oleg Salenko](#).

Życiorys^[edytuj] | ^[edytuj kod źródłowy]

Urodzony w [Katowicach](#) na Górnym Śląsku, w [pruskiej prowincji Cesarstwa Niemieckiego](#).

Pochodził ze śląskiej rodziny, typowo górnośląskiego polsko-niemieckiego pogranicza. W 1922 roku wschodni [Górny Śląsk](#) stał się częścią [Polski](#) i Ernest został obywatelem [II RP](#).

Po urodzeniu nazywał się *Ernst Otto Prandella*. Jego ojciec Ernst-Roman, żołnierz [Cesarstwa Niemieckiego](#) zginął na froncie wschodnim podczas [I wojny światowej](#) i jego matka, Paulina Florentyna ponownie wyszła za mąż. W wieku 13 lat został adoptowany przez swego ojczyma i przybrał po nim nazwisko *Wilimowski*. W domu w przeważającej części mówił po niemiecku, w szkole i publicznie czasami używał [dialektu śląskiego](#) (*ślůnsko godka*). Jako obywatel polski mówił o sobie "Górnoślązak" (*Oberschlesier*).

Był wychowankiem niemieckiego klubu [1. FC Kattowitz](#). W wieku 17 lat przeszedł do [Ruchu Wielkie Hajduki](#). W 86 meczach ligowych strzelił 112 bramek, był królem ligowych strzelców w [1934](#) i [1936](#), przewodził także tabeli strzelców w przerwany [sezonie 1939](#). 21 maja 1939 w meczu ligowym z [Union-Touring Łódź](#) zdobył 10 bramek (mecz zakończył się zwycięstwem Ruchu 12:1), co do dziś pozostaje

rekordem [polskiej ligi](#). Między innymi dzięki niemu Ruch świętował cztery tytuły mistrza Polski (1934, 1935, 1936 i 1938).

W 1936 za alkohol został wyrzucony z reprezentacji olimpijskiej (choć jak podaje Andrzej Gowarzewski, prawdziwym powodem wyrzucenia Wilimowskiego z kadry było jego rzekome zawodowstwo^[potrzebne źródło]). Teorię, że "pijaństwo" było tylko pretekstem, zdaje się potwierdzać fakt, iż inni gracze Ruchu, którzy tego dnia (tuż po zwycięstwie w lidze i dzień przed kompromitacją 0:9 z Cracovią) na igrzyska olimpijskie pojechali - ([Teodor Peterek](#) i [Gerard Wodarz](#)). Według śląskich komentatorów uderzenie w Wilimowskiego miało być uderzeniem w [Ruch Chorzów](#) (wtedy Hajduki Wielkie) który wygrywając rok po roku ligę był solą w oku działaczy z centrali PZPN.

Wielką skuteczność prezentował w polskiej reprezentacji narodowej. Wilimowski zadebiutował w niej 21 maja 1934 w meczu z [Dania](#), mając wówczas 17 lat i 332 dni, w związku z czym był najmłodszym reprezentantem kraju w historii polskiej piłki. Łącznie w 22 spotkaniach strzelił 21 bramek.

Do historii przeszły przynajmniej dwa mecze Wilimowskiego w kadrze. W debiucie Polski w [finałach mistrzostw świata](#) 5 czerwca 1938 w [Strasburgu](#) zdobył cztery bramki w [mecz](#) z [Brazylią](#), a piąta została strzelona z rzutu karnego podyktowanego po faulu na Wilimowskim ([Fryderyk Scherfke](#)). Popisy strzeleckie Wilimowskiego wystarczyły jednak tylko do przedłużenia meczu (4:4), po dogrywce Brazylii wygrała 6:5. Polska odpadła, ale Wilimowski był wymieniany jako jeden z najlepszych piłkarzy mistrzostw.

Drugim słynnym meczem Wilimowskiego była ostatnia gra polskiej reprezentacji przed wybuchem wojny. 27 sierpnia 1939 w Warszawie Polska podejmowała silny zespół węgierski (wicemistrzowie świata z 1938). Węgrzy objęli po 33 minutach dwubramkowe prowadzenie, ale Wilimowski strzelił w odpowiedzi trzy bramki oraz wywalczył rzut karny, dzięki czemu mecz zakończył się zwycięstwem Polaków 4:2.

Po wybuchu [II wojny światowej](#) Ernest Wilimowski podpisał [volkslistę](#). W 1940 r. wyjechał w głąb [III Rzeszy](#) (Saksonia), zaś prawie cała Polska uznała go za zdrajcę narodu, mimo że do wyjazdu namawiał go m.in. [Józef Kałuża](#), trener reprezentacji Polski^[4]. Ponieważ nie chciał służyć w Wehrmachcie, został policjantem i kontynuował karierę sportową. Grał w klubach: [Bismarckhütter Sport Vereinigung 1899 e.V](#) (1939), [1. FC Kattowitz](#) (1940), Polizei-Sportverein Chemnitz (1940–1942) i [TSV 1860 München](#) (1942–1944), w barwach którego zdobył [Puchar Niemiec](#) (*Tschammer-Pokal*) 15 listopada 1942 r. w Berlinie.

W latach 1941–1942 wystąpił w 8 meczach reprezentacji narodowej Niemiec (selekcjoner [Sepp Herberger](#)), zdobywając 13 bramek. W 1941 roku zagrał w meczach z [Rumunią](#), [Chorwacją](#), [Finlandią](#) i [Danią](#), a w 1942 roku z [Rumunią](#), [Szwajcarią](#), [Chorwacją](#) i [Słowacją](#). 16

16 sierpnia 1942 r. doszło do najważniejszego piłkarskiego wydarzenia na Śląsku w czasie II wojny światowej. W [Bytomiu](#) reprezentacja Niemiec, w której zagrał Wilimowski, rozgromiła Rumunię 7:0. Na Stadion im. Marszałka Hindenburga - dziś im. Edwarda Szymkowiaka - przyszło aż 55 tys. kibiców, wśród nich [Gerard Cieślík](#) i [Ernest Pohl](#).

W 1942 r. matka Ernesta Wilimowskiego, za romans z rosyjskim Żydem, została przewieziona do obozu koncentracyjnego w [Auschwitz](#), gdzie trafiła do pracy u jednego z obozowych oficerów SS. Z pomocą przyszedł as lotnictwa myśliwskiego Luftwaffe, pułkownik [Hermann Graf](#), twórca drużyny piłkarskiej *Rote Jäger* (1943–1944). Dzięki interwencji płk. Grafa, Paulina Wilimowska została zwolniona z KL Auschwitz I (zmarła w Niemczech w 1981 r.).

Po II wojnie światowej Wilimowski za grę w reprezentacji III Rzeszy został wymazany z historii polskiej piłki. Grał w Niemczech do 1959 roku. Osiadł w [Karlsruhe](#). W 1951 roku ożenił się z Klarą Mehne, z którą miał czworo dzieci: trzy córki i syna^[5]. Został urzędnikiem, odmówił pracy w Niemieckim Związku Piłkarskim. Nigdy już nie wrócił na [Śląsk](#). W 1995 roku była nawet szansa, żeby po latach znowu zawitał na Śląsk (zaprosili go działacze [Ruchu Chorzów](#) z okazji 75-lecia klubu), ale względy zdrowotne, a przede wszystkim ataki polskich patriotów (na kilka dni przed przyjazdem polski dziennikarz sportowy [Bohdan Tomaszewski](#) publicznie nazwał go zdrajcą i stwierdził, że Wilimowski przyjeżdżać do Polski nie powinien)^[6], spowodowały rezygnację Wilimowskiego z przyjazdu na [Górny Śląsk](#).

Zmarł dwa lata później w [Karlsruhe](#).

10 lat po jego śmierci, działacze [Ruchu Autonomii Śląska](#) wystąpili z propozycją, by stadion „RuchChorzów” przy ulicy Cichej w Chorzowie nazwać imieniem Ernesta Wilimowskiego. Do dzisiaj władze miasta Chorzowa nie podjęły decyzji w tej sprawie.

Przebieg kariery piłkarskiej^[edytuj | edytuj kod źródłowy]

1927–1934: [1. FC Kattowitz](#)

- -

1934–1939: [Ruch Wielkie Hajduki](#) (od 1 kwietnia 1939 Ruch Chorzów, od 1 września 1939 Bismarckhütter Ballspiel Club, od 12 listopada 1939 Bismarckhütter Sport Vereinigung 1899 e.V)

[1. FC Kattowitz](#) 1940–1942: Polizei-Sportverein Chemnitz

1942–1944: [TSV 1860 München](#) (i w ramach rozgrywek drużyn wojskowych Soldatenelf – *“Rote Jäger”*)

1946–1947: Chemnitz-West

1947: Hameln 07

1947–1948: TSV Detmond

1948–1950: BC Augsburg

1950–1952: FV Offenburg

1952–1953: Singen 04

1953–1955: VfR Kaiserslautern

1956: FV Kehl

Bramki w reprezentacji Polski^[edytuj | edytuj kod źródłowy]

Łącznie – 21 bramek w 22 spotkaniach; 16 w meczach towarzyskich, 1 w meczu eliminacji mistrzostw świata, 4 w finałach mistrzostw świata.

1934: ze [Szwecją](#) 1, z [Jugosławią](#) 1, z [Niemcami](#) 1

1937: ze [Szwecją](#) 1, z [Danią](#) 1, z [Jugosławią](#) 1 (el. MŚ)

1938: ze [Szwajcarią](#) 1, z [Irlandią](#) 1, z [Brazylią](#) 4 (MŚ), z [Jugosławią](#) 2, z [Norwegią](#) 1, z [Irlandią](#) 1

1939: z [Belgią](#) 2, z [Węgrami](#) 3.

Bramki w reprezentacji Niemiec^[edytuj | edytuj kod źródłowy]

Łącznie – 13 bramek w 8 spotkaniach.

1941: z [Rumunią](#) 2, z [Chorwacją](#) 1, z [Finlandią](#) 3

1942: z [Rumunią](#) 1, ze [Szwajcarią](#) 4, z [Chorwacją](#) 2.

Ernest Wilimowski grywał w hokeja na lodzie w barwach Pogoni Katowice^[7]. Potrafił też świetnie jeździć na nartach zjazdowych.

http://pl.wikipedia.org/wiki/Ernest_Wilimowski, <http://info.sport.pl/szukaj/sport/wilimowski+ernest>, <http://www.footballblog.pl/ernest-wilimowski>, <http://www.footballblog.pl/ernest-wilimowski>

reszta informacji na innych stronach internetowych